

CHRIS CARTER

VEISTÄJÄ

Suomentanut Inka Parpola

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Death Sculptor

Copyright © Chris Carter, 2012

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46166-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Tämä romaani on omistettu kaikille niille lukijoille,
jotka osallistuivat kilpailuun, jonka voittaja päätyi yhdeksi
tämän kirjan henkilöihahmoista – erityisesti kilpailun
voittajalle, Alice Beaumontille Sheffieldistä.
Toivottavasti tämä kirja miellyttää teitä kaikkia.

Kiitokset

Monet pitävät kirjoittamista yksinäisenä ammattina, mutta minä olen kaikkea muuta kuin yksinäinen. Minulla on ollut onni saada nauttia lukuisien uskomattomien ihmisten avusta, tuesta ja ystävyydestä: Darley Anderson on ystäväni sekä paras agentti, mitä yksikään kirjailija voi toivoa. Camilla Wray auttoi minua jälleen kerran muokkaamaan yksinkertaisen aihion valmiiksi romaaniksi. Fantastinen kustannustoimittajani Simon & Schusterilla, Maxine Hitchcock, tarjosi tukea, ehdotuksia ja opastusta ensimmäisestä sanasta viimeiseen. Samantha Johnson kuunteli ja oli läsnä. Darley Anderson Literary Agencyn porukka teki kovaa työtä jokaisella kustantamobisneksen osa-alueella. Ian Chapman, Suzanne Baboneau, Florence Partridge, Jamie Groves ja kaikki Simon & Schuster UK:ssa – olette parhaita. Kiitos myös kaikille lukijoille ja teille muille, jotka olette niin upealla tavalla tukeneet minua ja romaaneitani alusta saakka.

Yksi

”Ei helvetti, nukuin pommiin”, Melinda Wallis vaikersi. Hän tuijotti nääntyneenä yöpöydän digitaalista kelloa ja kampeutui ylös sängystä. Hän oli pöntännyt puoli neljään saakka kliinistä farmakologiaa: tenttiin oli enää kolme päivää.

Hän haparoi huoneessa unesta tokkuraisena ja yritti kiireen keskellä pähkäillä, mitä tekisi ensimmäiseksi. Hän päätti suunnata kylpyhuoneeseen, missä hänen katseensa osui oitis peilistä heijastuvaan kuvajaiseen.

”Voi paska, paska, paska.”

Hän tarttui meikkipussiinsa ja ryhtyi levittämään kasvoilleen meikkipuuteria.

Melissa oli kaksikymmentäkolmevuotias ja 163-senttinen, ja pari päivää sitten hän oli lukenut naistenlehdestä artikkelin, jonka mukaan hän oli vähän turhan tukeva pituuteensa nähden. Hän sitaisi pitkän tumman tukkansa poninhännälle jopa nukkumaan mennessään, eikä hän koskaan lähtenyt ulos ilman paksua pakkelia, joka kätki aknen runtelemat posket. Hampaiden harjauksen asemesta hän tällä kertaa vain ruiskaisi pikaisesti hammastahnaklöntin suuhunsa päästäkseen eroon yön aikana suuhun kertyneestä ketosta.

Palattuaan makuuhuoneeseen hän pukeutui ennätysajassa vaatteisiin, jotka oli taitellut siististi valmiiksi kirjoituspöydän viereiselle tuolille – valkoiseen puseroon, sukkahousuihin, polvimittaiseen valkoiseen hameeseen sekä matalakantaisiin kenkiin – ja ryntäsi pienestä vierastalosta päärakennuksen suuntaan.

Melinda opiskeli kolmatta vuotta hoitoalan kandidaatintutkintoa Kalifornian osavaltionyliopisto UCLAssa ja suoritti opintoihin

kuuluvaa työharjoittelua uurastamalla viikonloppuisin yksityishoitajana. Kuluneet neljätoista viikonloppua hänen työnantajanaan oli toiminut eräs herra Derek Nicholson, joka asui Cheviot Hillsissä läntisessä Los Angelesissa.

Herra Nicholsonilla oli todettu pitkälle edennyt keuhkosyöpä vain kaksi viikkoa ennen Melissan pestin alkua. Kasvain oli jo luumunkiven kokoinen ja jäyti Nicholsonia nopeaa vauhtia. Käveleminen oli hänelle tätä nykyä liian kivuliasta, hän tarvitsi välillä apua hengityskoneen kanssa ja pystyi puhumaan vain kähisten. Hän oli tyttäriensä aneluista huolimatta kieltäytynyt kemoterapiasta, sillä hän halusi viettää viimeiset elinpäivänsä sairaalasängyn sijasta omassa kodissaan.

Melinda avasi etuoven ja astui tilavaan eteisaulaan. Sen jälkeen hän rynnisti läpi suuren mutta niukasti sisustetun olohuoneen. Herra Nicholsonin makuuhuone sijaitsi ensimmäisessä kerroksessa. Kuten aina, talo oli aamuisin aavemaisen hiljainen.

Derek Nicholson asui yksin. Hänen vaimonsa oli menehtynyt kahta vuotta aiemmin, ja vaikka tyttäret kävivätkin tapaamassa isäänsä päivittäin, heillä oli omat elämänsä eletävänä.

”Anteeksi, että olen myöhässä”, Melinda huikkasi alakerrasta. Hän vilkaisi jälleen kelloaan. Hän oli täsmälleen neljäkymmentäkolme minuuttia myöhässä. ”Ei helvetti”, hän mutisi. ”Derek, oletko hereillä?” hän huusi, kipaisi portaakkoon ja harppoi ylös kaksi askelta kerrallaan.

Derek Nicholson oli pyytänyt Melindaa kutsumaan häntä etunimellä jo ensimmäisen viikonlopun aikana. Hän ei pitänyt muodollisesta ”herra Nicholsonista”.

Kun Melinda lähestyi makuuhuoneen ovea, hänen nenäänsä tulvahti väkevä, kuvottava haju.

Voihan paska, hän mietti. Hän ei näköjään ehtisi saatella Derekiä päivän ensimmäiselle vessakäynnille.

”Okei, siistitäänpä sinut ensin...” hän sanoi ja avasi oven. ”...ja sitten minä haen sinulle aamiais-”

Melindan koko keho jäykistyi. Hänen silmänsä laajenivat kauhusta, ja ilma imeytyi hänen keuhkoistaan aivan kuin hänet olisi

varoittamatta ammuttu ulkoavaruuteen. Vatsan sisältö sinkoutui suuhun, ja hän oksensi suoraan ovensuulle.

”Hyvä Jumala taivaissa!” Nämä sanat Melinda yritti lausua liikutellessaan vapisevia huuliaan, mutta ulos ei tullut pihaustakaan. Hänen jalkansa pettivät alta, maailma kieppui ympärillä, ja hän joutui pitelemään kaksin käsin kiinni ovenkarmista pysyäkseen pystyssä. Ja silloin hänen kauhun täyttämät vihreät silmänsä näkivät vilauksen peräseinästä. Aivoilla kesti hetken ymmärtää näkemänsä, mutta kun niin kävi, alkukaltainen pelko ja pakokauhu alkoivat kumpuilla hänen sydämessään ukkosmyrskyn lailla.

Kaksi

Kesä oli hädin tuskin alkanut Enkelten kaupungissa, mutta lämpötila oli jo kohonnut kolmeenkymmeneen. Los Angelesin ryöstö- ja henkikirikosyöksikkö RHD:n rikostutkija Robert Hunter pysäytti urheilukellonsa ajastimen saapuessaan asuinkerrostalolleen Huntingdon Parkissa, joka sijaitsi kaakkoon keskustasta. Yksitoista kilometriä kolmessakymmenessäseitsemässä minuutissa. Ei hassummin, hän tuumi, mutta hän hikoili kuin kalkkuna kiitospäivänä, ja sääriin ja polviin sattui niin pirusti. Olisi ehkä pitänyt venytellä. Tosiasiassa hän tiesi vallan mainiosti, että hänen olisi pitänyt venytellä aina ennen ja jälkeen treenin, varsinkin pitkän lenkin jälkeen, mutta hän ei koskaan vaivautunut tekemään niin.

Hunter harppoi portaat kolmanteen kerrokseen. Hän ei pitänyt hisseistä noin ylipäättään, ja hänen kotikerrostalonsa hissi oli saanut syystäkin lempinimen ”sardiiniloukku”.

Hän avasi kaksionsa oven ja astui sisään. Asunto oli pieni mutta siisti ja mukava, joskin huonekalut näyttivät epäilyttävästi olevan peräisin Pelastusarmeijalta – musta nahkasohva, eripariset tuolit, naarmuinen ruokapöytä, joka toimi ajoittain myös työpöytänä, sekä ikäloppu hylly, joka näytti siltä kuin antaisi hetkenä minä hyvänsä myöten siihen ahdettujen kirjojen painosta.

Hunter riisui paitansa ja pyyhki sillä hien otsaltaan, niskastaan sekä lihaksikkaalta yläkropaltaan. Hengitys oli jo tasaantunut normaaliksi. Hän meni keittiöön ja kaatoi itselleen jääkaapista suuren lasillisen jääteetä. Hän odotti innokkaana yksitoikkoista vapaa-päiväänsä kaukana Los Angelesin poliisivoimien hallintorakennuksesta, joka tunnettiin lyhenteellä PAB ja jossa sijaitsi myös RHD:n

päämaja. Hänellä ei tunnuttu olemaan liiemmästi vapaata. Ehkä hän ajaisi Venice Beachille ja pelaisi lentopalloa. Hän ei ollut pelannut lentopalloa vuosiin. Tai ehkä hän yrittäisi ehtiä Lakersin matssiin. Hän oli melko varma siitä, että illalla oli peli. Mutta kaikkein ensimmäiseksi hän tarvitsi suihkun ja sen jälkeen pikaisen käynnin itsepalvelupesulassa.

Hunter joi jääteensä loppuun, meni kylpyhuoneeseen ja katsoi itseään peilistä. Hän oli myös parranajon tarpeessa. Juuri kun hän oli tarttumassa parranajogeeliin ja partaterään, matkapuhelin soi makuuhuoneessa.

Hunter nappasi luurin yöpöydältä ja vilkaisi näyttöä – Carlos Garcia, hänen työparinsa. Vasta silloin hän huomasi pienen punaisen nuolen näytön ylälaudassa, joka kertoi vastaamattomista puhelusta – yhteensä kymmenen.

”Mahtavaa”, hän huokaisi ja vastasi puhelimeen. Hän tiesi aivan liian hyvin, mitä kymmenen vastaamatonta puhelua Garciaalta molempien yhteisen vapaapäivän aamuna tarkoitti.

”Carlos”, Hunter sanoi ja nosti puhelimen korvalleen. ”Mitä nyt?”

”Jumalauta! Missä sinä olet ollut? Olen yrittänyt saada sinua kiinni puoli tuntia.”

Soitto kolmen minuutin välein, Hunter mietti. Tämä ei tiennyt hyvää.

”Olin lenkillä”, hän sanoi tynesti. ”Jätin puhelimen kotiin. Huomasin vastaamattomat puhelut vasta nyt. Mitä siellä on meneillään?”

”Helvetinmoinen sotku. Paras tulla tänne ja vähän äkkiä, Robert. En ole koskaan nähnyt mitään tällaista.” Garcia piti pienen, epäroivän tauon. ”En usko, että kukaan on koskaan nähnyt mitään aivan tämän kaltaista.”

Kolme

Vaikka oli sunnuntiaamu, Hunterilla kesti melkein tunti ajaa Huntingdon Parkin ja Cheviot Hillsin väliset kaksikymmentäneljä kilometriä.

Garcia ei ollut kertonut Hunterille puhelimitse yksityiskohtia, mutta aisaparin äänestä kuultava järkytys ja äänen aavistuksenomainen vapina tiesivät pahaa.

Hunter ja Garcia kuuluivat RHD:n yhteydessä olevaan pieneen erikoisyksikköön – Erikoismurharyhmään eli HSS:ään. Yksikkö oli perustettu käsittelemään yksinomaan korkean profiilin sarjamurhia ja henkirikoksia, jotka vaativat runsaasti tutkinta-aikaa ja asiantuntemusta. Hunterin tausta rikollisen käyttäytymisen analyysin ja biopsykologian saralla tarkoitti, että hänet oli määrätty vielä erikoistuneempaan yksikköön. Kaikki henkirikokset, joiden tekijä oli ylenpalttisen brutaali tai sadistinen, oli siirretty erilliseen ultraväkivaltaisten rikosten yksikköön. Tämä kahden hengen UV-yksikkö muodostui Robert Hunterista ja Carlos Garcista, miehistä, jotka eivät vähästä hätkähtäneet. He olivat nähneet enemmän kuin omiksi tarpeikseen asioita, joita kukaan muu tämän maan päällä ei ollut nähnyt.

Hunter pysäköi läntisessä Los Angelesissa sijaitsevan kaksikerroksisen omakotitalon eteen. Paikalla oli jo useampi mustavalkoinen auto. Lyhyt kadunpätkä oli täynnä toimittajia, mikä ei ollut mikään ihme. Lehdistö ennätti usein rikospaikalle ennen etsiviä.

Kun Hunter nousi ikäkulusta Buick LeSabresta, hänen kasvoilleen leyhähti lämmin ilmavirtaus. Hän avasi takkinsa napit, kiinnitti virkamerkin vyöhönsä ja silmäili hitaasti ympärilleen. Talo sijaitti yksityiskadulla hiljaisen naapuruston perällä, mutta poliisinahan

ympärille oli jo kerääntynyt huomattava joukko uteliaita katsojia ja lisää saapui jatkuvalla syötöllä.

Hunter kääntyi katsomaan taloa. Hienossa, kaksikerroksisessa punatiilirakennuksessa oli tummansiniset ikkunanpokat ja aumakatto. Etupiha oli suuri ja hyvin hoidettu. Talon oikealla puolella oli kahden auton talli, mutta pihatiellä ei poliisiautoja lukuun ottamatta ollut ainuttakaan ajoneuvoa. Rikostekniikan pakettiauto oli pysäköity parin metrin päähän. Hunter äkkäsi Garcian, joka astui paraikaa talon ulko-ovesta valkoinen, hupullinen Tyvek-haalari yllään. 188-senttinen Garcia oli viitisen senttiä Hunteria pidempi.

Garcia pysähtyi kuistin lyhyiden kiviportaiden päähän ja veti hupun päästään. Hänen pitkäkko tumma tukkansa oli sitaistu ponnarille. Myös hän huomasi oitis työparinsa.

Hunter ei piitannut kiihkeästä toimittajalaumasta vaan väläytti virkamerkkiään keltaisen rikospaikkanauhan vierellä seisovalle konstaapelille ja kumartui nauhan ali.

Los Angelesin kaltaisessa kaupungissa tuppasi usein käymään niin, että mitä inhottavampi ja väkivaltaisempi rikos, sitä kuumempina toimittajat kävivät. Useimmat tiesivät jo ennalta, millaisia rikoksia Hunter määrättiin tutkimaan. He tulittivatkin Hunteria välittömästi kovaäänisillä kysymyksillä.

”Huonot uutiset kulkevat nopeasti”, Garcia totesi kallistaen päätään väkijoukon suuntaan, kun Hunter pääsi hänen luokseen. ”Ja myyvä tarina matkaa sitäkin ripeämmin.” Hän ojensi työparilleen sinetöityyn muovipussiin pakatun upouuden Tyvek-haalarin.

”Mitä tarkoitat?” Hunter otti pussin vastaan, repäisi sen auki ja ryhtyi pukeutumaan.

”Uhri oli lakimies”, Garcia selitti. ”Eräs herra Derek Nicholson, Kalifornian osavaltion syyttäjänviraston syyttäjä.”

”Ai, sepä mahtavaa.”

”Hän ei tosin enää ollut virassa.”

Hunter veti haalarin vetoketjun kiinni.

”Hänellä oli diagnosoitu pitkälle levinnyt keuhkosityöpiä”, Garcia jatkoi.

Hunter katsoi häntä uteliaana.

”Hän oli siis melko lailla matkansa päässä. Käytti happinaamaria, jalat eivät toimineet... Lääkärit olivat antaneet korkeintaan puoli vuotta elinaikaa. Siitä on nyt neljä kuukautta.”

”Miten vanha hän oli?”

”Viidenkymmenen. Ei ollut salaisuus, että hän teki kuolemaa. Miksi ihmeessä joku halusi päättää hänen päivänsä tällä tavalla?”

Hunter oli hetken hiljaa. ”Eikä siis ole epäilystäkään, ettei häntä murhattu?”

”Voi, ei kuule pienintäkään.”

Garcia johdatti Hunterin sisään ja halki eteisaulan. Oven vieressä oli hälytysjärjestelmän näppäimistö. Hunter katsoi Garciaa.

”Hälytys ei ollut päällä”, aisapari selvensi. ”Se ei kuulemma ollut juuri koskaan päällä.”

Hunter irvisti.

”Tiedetään”, Garcia tokaisi. ”Mitä järkeä koko järjestelmässä siten oli?”

He siirtyivät eteenpäin.

Olohuoneessa kaksi rikosteknistä agenttia otti sormenjälkiä takaseinän portaikosta.

”Kuka löysi ruumiin?” Hunter kysyi.

”Uhrin yksityishoitaja”, Garcia vastasi ja kiinnitti Hunterin huomion idänpuoleisen seinän avoimeen oven. Sitä kautta pääsi suureen työhuoneeseen. Huoneessa, antiikkisella nahkasohvalla, istui kokovalkoisiin pukeutunut nuori nainen. Hänen hiuksensa oli sitaistu ponihännälle. Silmät olivat vadelmanpunaiset ja itkusta pöhöttyneet. Hän piteli sylissään molemmin käsin kahvikuppia. Hän vaikutti etäiseltä ja eksyneeltä. Hunter pani merkille, että hän keikuteli hiukan ylävartaloaan. Hän oli selvästi sokissa. Hänen seuranaan oli virka-asuinen konstaapeli.

”Onko kukaan yrittänyt jututtaa häntä?”

”Minä.” Garcia nyökkäsi. ”Sain hänestä nyhdettyä vähän perustietoja, mutta hän tuntuu paraikaa sulkeutuvan omaan mieleensä, enkä ihmettele yhtään. Voisit ehkä yrittää jututtaa häntä myöhem-

min? Olet näissä asioissa minua taitavampi.”

”Oliko hän täällä sunnuntaina?” Hunter kysyi.

”Hän on täällä vain viikonloppuisin”, Garcia selvensi. ”Hänen nimensä on Melinda Wallis, hän opiskelee UCLAssa ja on hoitoalan opintojensa loppuvaiheessa. Pesti kuuluu hänen työharjoitteluunsa. Hän aloitti viikko sen jälkeen, kun Nicholson sai diagnoosin.”

”Entä muut päivät?”

”Nicholsonilla oli toinenkin hoitaja.” Garcia avasi haalarinsa vetoketjun ja kaivoi muistivihon povitaskustaan. ”Amy Dawson”, hän luki. ”Toisin kuin Melinda, Amy ei ole opiskelija. Hän on ammattihoitaja ja huolehti Nicholsonista arkipäivisin. Tämän lisäksi Nicholsonin kaksi tyttäretä kävivät isänsä luona päivittäin.”

Hunter kohotti toista kulmakarvaansa.

”Heihin ei ole vielä otettu yhteyttä.”

”Uhri siis asui yksin?”

”Aivan niin. Hänen vaimonsa kuoli kaksi vuotta sitten auto-onnettomuudessa kahdenkymmenenkuuden vuoden avioliiton jälkeen.” Garcia pani vihon takaisin povariin. ”Ruumis on yläkerrassa.” Hän osoitti portaita.

Hunter siirtyi yläkertaan varoen häiritsemästä rikosteknisiä tutkijoita. Ensimmäisen kerroksen tasanne toi mieleen odotushuoneen – kaksi tuolia, kaksi nahkanojatuolia, pieni kirjahylly, lehtiteline sekä sivupöytä, jolle oli aseteltu tyylikkäästi valokuvakehyksiä. Yläkerran huoneet sijaitsivat himmeästi valaistun käytävän molemmin puolin: neljä makuuhuonetta ja kaksi kylpyhuonetta. Garcia johdatti Hunterin viimeiselle ovelle käytävän oikealla puolella ja jäi seisomaan ulkopuolelle.

”Tiedän, että olet nähnyt vaikka mitä sairasta, Robert. Luoja tietää, että minäkin olen.” Hän laski lateksihanskan peittämän kätensä ovenkahvalle. ”Mutta tämä... en ole edes pahimmissa painajaisissani nähnyt vastaavaa.” Hän työnsi oven auki.

Neljä

Hunter seiso i suuren makuuhuoneen ovensuussa. Hänen silmänsä rekisteröivät edessä avautuvan näyn, mutta hänen mielellään oli vaikeuksia käsittää sitä.

Pohjoisseinän keskellä oli leveä moottorisänky. Sen oikealla puolella, puisella yöpöydällä, oli pieni happisäiliö ja -naamari. Sängyn päätyyn oli asetettu pyörätuoli. Huoneessa oli myös antiikkilipasto, mahonkinen kirjoituspöytä sekä sänkyä vastapäätä suuri hyllykkö. Sen keskipisteenä oli taulutelevisio.

Hunter puhalsi ilman keuhkoistaan muttei liikahtanut, ei räpätännyt silmäänsä, ei sanonut sanaakaan.

”Mistä aloitetaan?” Garcia kuiskasi hänen vierellään.

Verta oli kaikkialla – sängyllä, lattialla, matolla, seinillä, katossa, verhoissa ja suurimmassa osassa huonekaluja. Nicholsonin ruumis retkotti sängyllä. Tai ainakin se, mitä ruumiista oli jäljellä. Hänet oli paloiteltu. Molemmat sääret ja käsivarret oli katkaistu ruumiista. Toinen käsivarsi oli hakattu nivelistä pienemmiksi paloiksi. Molemmat jalat oli irrotettu sääristä.

Mutta kaikista eniten huoneeseen astuneita etsiviä tyrmistytti veistos.

Pienelle ikkunanvieruspöydälle oli kasattu uhrin irti leikattuja ja pilkottuja ruumiinosia veriseksi, vääntyileväksi, käsittämättömäksi keoksi.

”Ei voi olla totta”, Hunter kuiskasi lähinnä itselleen.

”En aio edes kysyä. Tiedän nimittäin, ettet ole koskaan aiemmin nähnyt mitään tällaista, Robert”, tohtori Carolyn Hove sanoi huoneen perimmäisestä nurkasta. ”Kukaan meistä ei ole.”

Tohtori Hove oli Los Angelesin kuolinsyöntutkijan pääpatologi. Hän oli pitkä ja hoikka ja hänellä oli pistävät vihreät silmät. Pitkä, kastanjanruskea tukka oli työnnetty valkoisen haalarin huppuun, täyteläiset huulet ja pikkuruinen nenä olivat piilossa kirurginmaskin alla.

Hunterin huomio siirtyi pariksi sekunniksi häneen ja sitten lattian suureen verilammikkoon. Hunter epäröi hetken. Hän ei mitenkään voinut astua huoneeseen koskematta vereen.

”Kaikki hyvin”, tohtori Hove sanoi ja viittoi Hunteria ja Garciaa peremmälle. ”Koko lattia on valokuvattu.”

Hunter yritti siitä huolimatta parhaansa mukaan kiertää verilammikot. Hän lähestyi sänkyä ja sitä, mitä Nicholsonin ruumiista oli jäljellä. Miehen kasvot olivat veren kuorruttamat. Silmät ja suu olivat apposen ammollaan, ikään kuin viimeinen kauhunhuuto olisi jähmettynyt jo ennen pääsyään ulos. Lakanat, tyyntyt ja patjat olivat revitty monesta kohdista.

”Hänet surmattiin tuolla vuoteella”, tohtori Hove sanoi ja tuli Hunterin luo.

Hunter piti katseensa kalmossa.

”Veriroiskeiden ja veren määrän perusteella”, tohtori jatkoi, ”tappaja kohdisti uhriinsa niin paljon kipua kuin suinkin mahdollista, ennen kuin salli tämän kuolla.”

”Paloitteliko tappaja hänet, kun hän oli hengissä?”

Tohtori nyökkäsi. ”Ja hän aloitti pienistä ruumiinosista, joiden irrottaminen ei uhannut uhrin henkeä.”

Hunter kurtisti kulmiaan.

”Tappaja leikkasi irti kaikki uhrin varpaat, samoin kielen.” Hoven katse siirtyi kuvottavaan, ruumiinosista muodostettuun veistokseen. ”Sanoisin, että tappaja siirtyi vasta tämän jälkeen paloittelemaan muita ruumiinosia.”

”Oliko uhri yksin talossa?”

”Kyllä”, Garcia vastasi. ”Melinda, hoitajaopiskelija, jonka näit alakerrassa, viettää täällä viikonloput, mutta hän nukkuu autotallin yläpuolella sijaitsevassa vierasmajassa; näit sen etupihalla. Melindan

mukaan Nicholsonin tyttäret tulivat päivittäin käymään ja viettivät isänsä kanssa muutaman tunnin, joskus enemmänkin. He lähtivät eilisiltana yhdeksän aikaan. Pantuaan Nicholsonin nukkumaan ja tehtyään työnsä loppuun Melinda poistui uhrin luota yhdentoista tienoilla. Hän palasi vierasmajaan ja valvoi puoli neljään saakka lukien tenttiin.”

Hunter ymmärsi hyvin, miksei hoitaja ollut kuullut mitään. Autotalli oli aivan pihan etupuolella, vajaan parinkymmenen metrin päässä päärakennuksesta. Huone, jossa he paraikaa olivat, sijaitsi aivan talon perällä, viimeisenä käytävällä. Sen ikkunat antoivat takapihalle. Huoneessa olisi voitu pitää pirskeet, eikä Melinda olisi kuullut pihaustakaan.

”Eikö uhrilla ollut turvaranneketta?” Hunter kysyi.

Garcia osoitti huoneen nurkassa olevia todistepusseja. Yhdessä oli johdonpätkeä, jonka päässä oli painonappula. ”Johto oli katkaistu.”

Hunterin huomio siirtyi sängyn, huonekalujen ja seinän verioiskeisiin. ”Onko surma-ase löytynyt?”

”Ei vielä”, Garcia vastasi.

”Sylkimäiset verijäljet ja haavojen rosoreunat viittaavat siihen, että tappaja käytti jonkinlaista sähköistä sahauslaitetta”, tohtori Hove sanoi.

”Kuten moottorisahaa?” Garcia kysyi.

”Mahdollisesti.”

Hunter pudisti päätään. ”Moottorisaha olisi ollut liian äänekäs. Liian riskialtis valinta. Tappaja ei missään tapauksessa halunnut herättää kenenkään huomiota, ennen kuin oli saanut työnsä valmiiksi. Moottorisahaa on myös vaikea hallita, varsinkin jos haluaa toimia tarkasti.” Hunter tutki ruumista ja sänkyä vielä tovin, ennen kuin siirtyi ikkunapöydän irvokkaan veistoksen luo.

Nicholsonin molemmat käsivarret oli taivutettu kömpelösti rannenivelistä niin, että niistä muodostui kaksi erillistä mutta merkityksettömän oloista kappaletta. Irti leikatut jalat oli aseteltu eriskummallisella tavalla käsivarsien ja käsien lomaan. Ruumiinosat pysyi-

vät paikoillaan ohuiden mutta vahvojen metallilankojen avulla. Osa varpaista oli kiinnitetty samaisella langalla kahden käsivarsista muodostetun kappaleen reunoihin. Veistoksen pohja muodostui vierekkäin pöydälle asetetuista, irti leikatuista sääristä. Koko komeus oli kuorrutettu verellä.

Hunter kiersi veistoksen hitaasti yrittäen painaa mieleensä jokaisen yksityiskohdan.

”Olipa tuo mikä hyvänsä”, tohtori Hove sanoi, ”sen tekemiseen kului enemmän kuin pari minuuttia. Tuollaisen rustaaminen vaatii aikaa.”

”Ja jos tappaja varasi veistöksensä tekemiseen aikaa”, Garcia lisäsi siirtyen lähemmäs, ”sillä on pakko olla jokin syvällisempi merkitys.”

Hunter perääntyi pari askelta ja tuijotti makaaberia kyhäelmää hiukan kauempaa. Hän ei edelleenkään osannut sanoa, mitä veistoksen oli tarkoitus esittää.

”Luuletko, että labra voisi valmistaa tuosta luonnollisen kokoisien jäljennöksen?” hän kysyi tohtori Hovelta.

Hove väenteli suutaan sivulta toiselle maskinsa alla. ”Eiköhän. Se on jo kuvattu, mutta pyydän valokuvaajan takaisin sisään ja käskän häntä näpsimään joka kulmasta. Labra saa sitten luvan tehdä työtä käskettyä.”

”Hieno homma”, Hunter sanoi. ”Tämä arvoitus ei nimittäin ratkea tässä seisomalla.” Hän kääntyi kohti peräseinää ja jähmettyi. Seinä oli niin pahasti veren peitossa, että se oli melkein jäänyt häneltä huomaamatta. Hän huokaisi raskaasti.

”Tuo... on jokaisen ihmisen pahin painajainen.”

Viisi

Tohtori Hove veti kirurginmaskinsa leuan alle ja katsoi Garciaa. ”Eikö hän tiedä tuosta?”

Hunter kohotti kulmakarvojaan.

Garcia avasi haalarinsa ja kaivoi jälleen kerran muistivihon povi-taskustaan. ”Kerron sinulle kaiken, mitä toistaiseksi tiedämme. Minun on kuitenkin palattava ajassa taaksepäin, eilisiltapäivään, jotta saat kattavan kokonaiskuvan.”

”Okei”, Hunter totesi kiinnostuneena.

Garcia luki ääneen. ”Nicholsonin vanhempi tytär Olivia saapui osapuilleen viiden aikaan iltapäivällä. Hänen pikkusiskonsa Allison seurasi puoli tuntia myöhemmin. He illastivat isänsä kanssa ja pitivät hänelle seuraa suunnilleen yhdeksään saakka, jolloin molemmat lähtivät. Tämän jälkeen hoitaja Melissa auttoi Nicholsonin vessaan ja peitteli tämän vuoteeseen, kuten aina viikonloppuiltaisin. Nicholsonilla kesti puolisen tuntia nukahtaa. Melissa ei poistunut hetkeksikään hänen rinnaltaan.” Garcia osoitti tuolia sängyn toisella puolella. ”Hän istui tuossa noin. Hänellä oli tenttikirjat mukanaan.” Hän käänsi vihon sivua. ”Tämän jälkeen Melissa sammutti valot, tyhjensi alakerran astianpesukoneen ja vetäytyi iltayhdentoista aikaan huoneeseensa vierasmajaan.”

Hunter nyökkäsi, ja hänen huomionsa kiinnittyi takaisin seinään.

”Pääsen siihen kohta”, Garcia sanoi. ”Melinda muistaa lukinneensa kaikki ovet, mukaan lukien keittiön takaoven, mutta hän ei pysty sanomaan samaa ikkunoista. Kun saavuin tänne aiemmin tänä aamuna, kaksi alakerran ikkunaa oli lukitsematta, toinen työhuoneessa ja toinen keittiössä. Ensimmäisenä paikalle saapuneet

Los Angelesin poliisilaitoksen konstaapelit vakuuttivat, etteivät olleet koskeneet mihinkään.”

”On siis mahdollista, että ne ovat olleet koko yön auki”, Hunter sanoi.

”Mitä todennäköisimmin kyllä.”

Hunter vilkaisi parvekkeen lasisia liukuovia.

”Nuo oli jätetty raolleen”, Garcia selitti. ”Huoneessa saattaa ilmeisesti varsinkin kesällä tulla vähän tunkkaiset oltavat. Nicholson ei pitänyt ilmastoinnista. Parveke antaa takapihalle ja uima-altaalle. Ongelmana on se, että koko ulkoseinä on elämänlangan peitossa – tiedät varmaan, että se on Kalifornian yleisin köynnöskasvi. Sitä tukeva puukehikko on sen verran vankka, että sitä pitkin pystyisi hyvin kiipeämään. Takapihalta ei siis olisi vaikea päästä huoneeseen.”

”Tekniikka käy läpi takapihan ja parvekkeen heti, kun sisätilat on syynätty”, tohtori Hove lisäsi.

”Puolenyön aikaan”, Garcia jatkoi lukien yhä vihostaan, ”Melinda tajusi jättäneensä yhden tenttikirjoistaan huoneeseen. Hän palasi päärakennukseen, avasi etuoven ja nousi portaat.” Garcia arvasi Hunterin seuraavat kysymykset ja tarjoili vastaukset jo ennen kuin tämä ennätti esittää niitä. ”Kyllä, ulko-ovi oli lukossa. Hän muistaa avanneensa sen avaimella. Ja ei, hän ei huomannut mitään outoa tullessaan sisään taloon. Hän ei myöskään kuullut mitään.”

Hunter nyökkäsi.

”Melissa palasi yläkertaan”, Garcia jatkoi, ”ja koska hän ei halunnut häiritä Nicholsonia ja tiesi täsmälleen, mihin oli tenttikirjan jättänyt...” Hän osoitti mahonkista kirjoituspöytää, joka oli työnnetty seinän viereen. ”...eli tuolle kirjoituspöydälle, hän ei sytyttänyt valoja. Hän vain hiipi huoneeseen, nappasi kirjansa ja tassuteli takaisin ulos.”

Hunterin katse siirtyi veriseen seinään sängyn vierellä. Hänen sydämensä jätti lyönnin välistä hänen tajutessaan, mihin Garcia kertomuksellaan pyrki.

”Melinda nukkui aamulla pommiin”, Garcia jatkoi. ”Hän nousi ylös, laittautui valmiiksi niin nopeasti kuin pystyi ja kiiruhti tänne.

Hän sanoi avanneensa ulko-oven kello 08.43. Hän katsoi kellosta.” Garcia sulki vihon ja pani sen taskuunsa. ”Hän tuli suoraan yläkertaan, ja kun hän astui huoneeseen, häntä ei toivottanut tervetulleeksi ainoastaan tämä näky vaan myös viesti, jonka huoneessa olijalla oli jättänyt jälkeensä.” Hän osoitti uudestaan seinää.

Roiskeiden seassa, suurin verikirjaimin kirjoitettuna, komeilivat sanat ”ONNEKSI ET SYTYTTÄNYT VALOJA”.

Kuusi

Huoneeseen lankesi tuskallinen hiljaisuus. Hunter astui pari askelta lähemmäs seinää ja tutki pitkän tovin sanoja ja kirjaimia.

”Millä tappaja kirjoitti tämän? Vereen kastetulla kankaanpalalako?” hän kysyi.

”Sitä minäkin veikkaisin”, tohtori Hove totesi. ”Labrasta tulee kuitenkin tarkempi vastaus parin päivän sisällä.” Hän kääntyi pois päin seinästä ja katsoi jälleen sänkyä. Ahdistus sai hänen äänensä vavahtelemaan. ”Tämä uhmaa ihmisen käsityskykyä, Robert. En ole koskaan aiemmin törmännyt vastaavaan. Tappaja vietti täällä tuntikausia kiduttamalla uhriaan ja sitten paloittelemalla tämän. Eikä se riittänyt, vaan sen jälkeen hän meni luomaan tuon kuvituksen.” Hän osoitti veristä veistosta. ”Ja kaiken kukkuraksi hän ehti vielä jättää taakseen tuollaisen viestin.” Hän kääntyi katsomaan Garciaa. ”Minkä ikäinen se tyttö olikaan? Se hoitajaopiskelija?”

”Kaksikymmentäkolme.”

”Robert, sinä jos kuka tiedät, että hän joutuu käymään terapiassa kuukausia, ehkä jopa vuosia, jotta pääsee tämän yli. Mikäli edes pääsee. Tappaja oli täällä, kun hän palasi hakemaan kirjaansa. Jos hän olisi painanut valokatkaisijaa, meillä olisi kaksi ruumista, ja hän olisi todennäköisesti osa tuota groteskia hirvitystä.” Hän osoitti jälleen veistosta. ”Tytön hoitajanura on ohi ennen kuin se ehti alkaakaan. Hänen mielensä on järkkynyt ikuisiksi ajoiksi. Painajaiset ja unettomat yöt eivät ole vielä edes alkaneet. Ja sinä tiedät omakohtaisesti, miten tuhoisaa se voi olla.”

Hunterin unettomuus ei ollut mikään salaisuus. Se oli alkanut hänen ollessaan seitsemän, heti sen jälkeen, kun syöpä oli riistänyt häneltä äidin.

Hunter oli hyvin köyhän työläispariskunnan ainoa lapsi Comptonista, kaikkea muuta kuin etuoikeutetusta lähiöstä eteläisessä Los Angelesissa. Hänen äitinsä oli menehtynyt hänen ollessaan hyvin nuori, ja koska hänellä ei isänsä lisäksi ollut muuta perhettä, äidin kuolemasta selviytyminen oli osoittautunut hyvin vaikeaksi ja yksinäiseksi urakaksi. Hän kaipasi äitiä niin kovasti, että ikävä tuntui fyysisenä kipuna.

Hautajaisten jälkeen hän alkoi pelätä uniaan. Aina kun hän sulki silmänsä, hän näki äitinsä. Hän näki äidin itkuiset, kivusta väärityneet kasvot anelemassa apua, rukoilemassa kuolemaa. Hän näki, miten äidin aikoinaan niin hyväkuntoinen ja terve keho menetti kaiken elinvoimansa, miten äiti heikentyi ja muuttui niin hauraaksi, ettei pystynyt omin voimin edes nousemaan istumaan. Äidin ennen niin kauniit kasvot, joilla oli sädehtinyt valoisin Hunterin koskaan näkemä hymy, muuttuivat noiden parin viimeisen kuukauden aikana tyystin tunnistamattomiksi. Mutta ne olivat silti kasvot, joita hän ei koskaan lakannut rakastamasta.

Unesta tuli vankila, josta hän pyrki parhaansa mukaan pakenemaan. Unettomuus oli looginen vastaus, jolla hänen kehonsa pyrki torjumaan pelkoa ja hirvittäviä, öisin saapuvia painajaisia. Se oli simppele puolustusmekanismi.

Hunterilla ei ollut antaa vastausta tohtori Hovelle.

”Kuka maailmassa kykenee johonkin tällaiseen?” Hove pudisti inhoten päätään.

”Joku, jonka sisällä on paljon vihaa”, Hunter sanoi.

Kaikkien huomio kiinnittyi äkkiä alakerrasta kantautuviin huutoihin. Kirkuja oli nainen, joka äänen perusteella oli nopeasti muuttumassa hysteeriseksi. Hunter vilkaisi huolestuneena Garciaa.

”Toinen tyttäristä”, Garcia sanoi ja siirtyi nopeasti kohti ovea. ”Pitäkää tämä ovi kiinni.” Hän poistui huoneesta, tyhjensi käytävän ennätysajassa ja ryntäsi portaikkoon. Sen päässä seisoi kahden

konstaapelin pidättelemänä hieman päälle kolmikymppinen nainen. Hänen pitkä, laineikas tukkansa valui vapaana puoliväliin selkää. Hänellä oli sydämenmuotoiset kasvot, vaaleanvihreät silmät, korkeat poskipääät sekä pieni hyppyriinenä. Hänen kasvoiltaan huokui puhdas epätoivo. Hunter ehti hänen luokseen, ennen kuin hän onnistui riistäytymään poliisien otteesta.

”Kaikki hyvin”, Hunter sanoi ja kohotti oikeaa kättään. ”Minä jatkan tästä.”

Konstaapelit päästivät naisen irti.

”Mitä täällä on tapahtunut? Missä isä on?” Kauhu ja levottomuus saivat naisen äänen särkymään.

”Olen Los Angelesin poliisilaitoksen rikostutkija Robert Hunter”, Hunter lausui niin tyyneesti kuin suinkin pystyi.

”Ei kiinnosta, kuka olet. Missä isä on?” Nainen yritti työntyä hänen ohitseensa.

Hunter astui hienovaraisesti taaksepäin ja tukki naisen tien. Heidän katseensa kohtasivat hetkeksi, ja Hunter pudisti nopeasti päätään. ”Otan osaa.”

Nainen sulki itkuiset silmänsä ja kohotti käden suulleen. ”Voi luoja. Isä...”

Hunter antoi naiselle tilaa.

Nainen vaikenä ja tuijotti Hunteria kuin olisi yhtäkkiä tajunnut jotain. ”Miksi sinä olet täällä? Mitä poliisit tekevät täällä? Miksi kaikkialla on rikospaikkanauhaa?”

Derek Nicholson oli saanut diagnoosinsa jo neljä kuukautta sitten, joten hänen perheensä oli ehtinyt valmistautua hänen poislähtöönsä. Hänen kuolemansa ei tullut tyttärelle yllätyksenä. Kaikki muu tuli.

”Olen pahoillani, mutten kuullut nimeäsi”, Hunter sanoi.

”Olivia, Olivia Nicholson.”

Hunter oli jo pannut merkille hailakan vaaleamman ihoalueen naisen vasemmassa nimettömässä. Hän oli joko tuore leski tai vastikään eronnut. Useimmat yhdysvaltalaiset lesket eivät halua luopua vihkisormuksistaan tai aviomiiehensä nimestä. Olivia näytti myös-